

מתוק מדבש

כניסת השבת – 16.06
יציאת השבת – 17.17
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 17.38
(אופק חדרה)

שנה עשירית - גיליון 376
פרשת מקץ תשפ"ד

יום שישי בשעה 15.06 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)
עידור חי פאתר 'קול התורה'

שבת קודש 14.30 - שיעור 15.30 - מנחה
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א
ספתי הכנסת 'פית יוסף' ו'אפסת אחים' אפסת אולגה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

בפשטות, כוונת רש"י היא שפרעה ממנה את יוסף להיות מושל על כל מצרים, רק הבדל אחד יהיה בינו לבין פרעה שהתואר מלך יהיה לפרעה בלבד.

ואילו האלשיך הקדוש זיע"א ביאר כך: ידוע כי באותו יום זכה יוסף ללמוד מפי המלאך שבעים שפות. כשראה פרעה שיוסף יודע שפה אחת יותר ממנו (לשון הקודש) הוא השביע אותו שלא יגלה זאת, כי אם יוודע הדבר ימנו את יוסף למלך במקום פרעה.

יוצא מכאן כי בכך שיוסף שתק, הוא גרם לפרעה להמשיך ולהיות מלך מצרים. וזה שאומר פרעה ליוסף 'רק הכיסא אגדל - ממך' דהיינו שיקראו לי מלך, אבל זה יהיה 'ממך'. כי בזכות שתיתקת יקראו לי מלך מצרים. *מתוק מדבש!*

*****

ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטיפרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים (מא, מה)

מדוע שונה שמו של יוסף? ומדוע ל'צפנת פענח'?

ה'חתם סופר' זיע"א מסביר שזה היה מאת ה' כדי שאחיו לא יכירוהו, כי אם המצרים היו קוראים לו בשמו 'יוסף' היו מיד מגלים את זהותו.

ורבינו יעקב אבוחצירא זיע"א ביאר באופן נפלא בספרו 'פיתוחי חותם': ה' רצה לתת ליוסף מתנה אישית על עמידתו בניסיון של אשת פוטיפר, והנותן מתנה צריך להודיע למקבל. והנה הגימטרייה של המילה 'צפנת' = 620 שזה 'כתר'. והמילה 'אסנת' = 511 שזה 'מלכות י-ה'.

ומן השמים רמזו לו שבשכר שהתגבר וכבש את יצרו, זכה ל'כתר - מלכות י-ה'. ולכן ויקרא שם יוסף צפנת פענח ומיד "ויתן לו את אסנת... צפנת (620) + אסנת (511) = כת"ר מלכו"ת י"ה *מתוק מדבש!*

*****

יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כולנה (טז, עב)
המילים 'עלי היו כולנה' מיותרות לכאורה, כי הרי ברור שהאבא הוא הסובל העיקרי מהיעדר בניו (ל"ע).

ומתוך נפלא הגר"א מוילנא זיע"א: רבקה אמנו אמרה ליעקב 'עלי קללתך בני' ובכך רמזה לו כי הוא עתיד לסבול שלוש צרות והן עשו לבן יוסף.

ולכן יעקב תמה ואומר הרי 'עלי (כבר) היו כולנה?' ואתם מבקשים להוסיף עוד את צרת בנימין? *מתוק מדבש!*

ובציון 'איננו' מילתא דבדיחותא

כאשר נפטר האיש שהציל את כפתור הנוודניק בעשון
המצור, נכתב בארצות שהללויותו תצא בשעה 11.00 /
11.10 / 11.15 / 11.20 / 11.25 וכו'...

*****

הבוקר אור והאנשים שולחו המה וחמוריהם (מד, ג)

מדוע התורה מציינת שגם החמורים שולחו?
מתוך נפלא בעל ה'קהלת יצחק' בשם רבי אליעזר יצחק

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם (מא, א)

שואל רבנו 'אור החיים' הקדוש: אצל יוסף נאמר: 'ויחלום יוסף חלום...' וכן אצל שר המשקים ושר האופים 'ויחלמו חלום שניהם'. אז מדוע אצל פרעה נאמר 'ופרעה חולם'? מתוך רבנו: בפסוק נאמר: 'שנתיים ימים ופרעה חולם' - פרעה חלם את אותו החלום במשך כל השנתיים ימים!!! ולא רק בלילה הזה, אלא שבבוקר היה קם ושוכח את החלום, אבל 'מקץ שנתיים ימים' חלם ולא שכח.

ויש לשאול: מדוע היה צריך פרעה לחלום כל השנתיים ולשכוח? אם יוסף עדיין לא צריך לצאת אלא רק מקץ שנתיים אז שפרעה יחלום בזמן המיועד ולא קודם?

אלא נראה לומר שהקב"ה הכין כבר את הישועה ליוסף בכל לילה, אבל בד בבד המתין לראות ולבחון את מידת בטחונו של יוסף. יוסף אמנם בטח בקב"ה, אבל יחד עם זאת אולי הייתה לו תקווה מסוימת ששר המשקים יזכור אותו. ולכן בבוקר נגזר שפרעה ישכח את החלום.

לאחר שנתיים ימים, כשהגיע יוסף למצב שהוא מאמין אך ורק בקב"ה שרק הוא יכול להושיעו - מיד 'ופרעה חולם' וגם זוכר את החלום, שנאמר: 'ויהי בבוקר ותפעם רוחו' וזאת כדי להעלות את יוסף לגדולה.

וזהו שאומר הכתוב: 'אשרי הגבר אשר יבטח בה'... - מי שבטוח רק בה' בלבד, מיד - 'והיה ה' מבטחו'. *מתוק מדבש!*

*****

ויריצוהו מן הבור... (מא, יד)

מעשה נורא הובא בספר 'יוסף לקח טוב' - בשם הרב גרינהויז ששמע מפי בנו של בעל המעשה: אביו ע"ה היה רגיל עוד מימי בחרותו לומר על כל דבר 'ישועת ה' כהרף עין...' והנה פרצה המלחמה והגרמנים ימ"ש החלו לרכז את היהודים במחנות עבודה.

הוא הגיע למחנה ורואה בכל יום חברים שמובלים להריגה. רבים מהיהודים היו שפופים ומיואשים אך תמיד הוא היה מעודד ואומר 'ישועת ה' כהרף עין...'

והנה יום אחד הוא נלקח עם קבוצה גדולה של יהודים והם הוכנסו לתאי הגזים, שאל אותו יהודי אחד 'ומה תאמר כעת?' והוא ענה 'גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי' והוסיף 'ישועת ה' כהרף עין...'

הם הוכנסו פנימה, הוא היה האחרון בקבוצה. והנה, הקצין הנאצי מוציא פתק מכיסו והפתק נופל ומתגלגל מחוץ לדלת הכניסה, הנאצי צורח על היהודי 'הודון, תרים מיד את הפתק' הוא יצא כדי להרים את הפתק ומיד עם יציאתו נטרקה לפתע הדלת וננעלה.

הקב"ה קיים בו 'ויריצוהו מן הבור' - וחיינו נתנו לו לשלל... ישועת ה' כהרף עין!!! *מתוק מדבש!*

*****

אתה תהיה על ביתי... רק הכסא אגדל ממך... (מא, מ)

רש"י: שיהיו קורין לי מלך...

לצורך הוכחת הדברים כלפי העם ולמען ידעו 'כי חכמת א-
לןקים בקרבו לעשות משפט'. **מחוק מרגא!**

**ובעניין זה להלן סיפור מופלא על משפט דומה שערך רבנו
חיים בן עטר זיע"א (ע"פ עלון 'תורת האור החיים הקדוש'):**
בימי עלומי, שימש רבינו האור החיים הקדוש זצ"ל כרבה
של העיר סאלי. באותה תקופה נזדמן פעם סוחר אמיד
לסאלי בדרך למסעיו, ובערב שבת היה מעשה יחפש
מקום לעשות את השבת. הוא פנה לאחד מנדיבי הלב
שבעיר וביקש להתאכסן אצלו.

'איזו שאלה? וודאי אשמח לארח אתכם בביתי'.
המשיך האורח: 'מוכרח אני לסדר כמה עניינים עד בואי
אליך, ובכן אשמח באם יודיע לי כבודו, כיצד מגיעים
לביתו, ובינתיים אבקש ממנו שיואל בטובו לשאת את
תרמיל הכסף שלי לביתו, אינני רוצה להסתובב ברחובות
עם כל כך הרבה כסף'
הסכים המארח, סחב את התרמיל, והצניעו בירכתי הבית.
את השבת בילה האורח באווירה נוחה ונעימה, וכצאת
השבת הודה למארחו על האירוח.

'והיכן תרמילי?' שאל האורח בעמדו על פתח הבית.
'איזה תרמיל?'
'זה עם הכסף שמסרתי בידכם להוביל לביתכם'
'לא היו דברים מעולם, לא נמסר בידי שום כסף'.
בלית ברירה הזמין האורח את מארחו לדין תורה, בבית
דינו של 'אור החיים' הקדוש.

הקשיב הרב לטענות שני הצדדים, ופנה אל המארח: 'מה
דעתך על החשד הלזה?'
'שקר בפיו' ענה האיש. 'הלוואי ולא הזמנתיו אל ביתי'
לאחר מכן פנה 'אור החיים' הקדוש לתובע, ושאלו האם
יש לו עדים שראו את מסירת התרמיל לידי מארחו?
'עמדנו תחת העץ בשעה שנתתי לו את כספי'.

אמר הרב: 'אמרת עץ, מהר לך ותזמין את העץ לבית הדין'.
האורח שניחן באמונת צדיקים, האמין כי 'אור החיים'
הקדוש עומד לבצע איזה מעשה נסים עם העץ, ומשום כך
נחפז לצאת לכיוון בו עמד העץ.

בינתיים פונה הרב אל הנתבע, ושואל אותו 'אמור נא, מהי
השערתך... האם כבר הגיע האיש לשם?'
ענה הנתבע: 'בהחלט שלא, הן מרחק רב מכאן ועד העץ'.
נענה האור החיים הקדוש: 'פיך הכשילך, לדבריק - שלא
מסר לך האיש שום כסף, איך תדע לשער את המרחק?'.
ועד שחזר הלה מן העץ עמד תרמילו בחדר בית הדין!!!

אחים יקרים! אתם יודעים ממי אני מתפעל בסיפור?
מעבר לקדושתו וחכמתו המופלאה של רבנו? התשובה:
מאותו יהודי פשוט שהלך להזמין את העץ להעיד אצל
רבנו. ולמה הוא הלך? כיוון שהייתה לו אמונת חכמים
פשוטה.

וזה מה שכולנו צריכים לרכוש בחיינו, אמונה פשוטה
בקב"ה ובחכמי ישראל ואז נזכה שהקב"ה יכניע את כל
אויבינו ויגאלנו גאולת עולם ברחמים מהרה. **אמן!**

זכותו תגן עלינו, **אמן!** שבת שלום ומבורך!

זצ"ל (חתנו של רבי חיים מואלוז'ין זצ"ל - קב ונקי): מובא בגמרא
(תענית כד') מעשה בחמורו של רבי יוסי דמן יוקרת שהיה
עומד להשכרה ובסוף כל יום היו מניחים עליו את
התשלום, ואם היו מניחים עליו סכום גבוה יותר הוא לא
היה הולך. פעם שכחו עליו השוכרים זוג סנדלים והחמור
לא זז ממקומו עד שנטלו אותם ואז המשיך ללכת.

והנה, ליוסף הייתה תכנית להטמין בשקם של האחים את
הגביע וכן את כספם, רק שהוא לא ידע אם משמים
מסכימים לכך, שהרי הדבר יצער אותם מאוד וגם יעכב
אותם ויגרום צער לאביו.

מה עשה יוסף? הוא הורה להטמין את הכסף ואת הגביע
בשקיהם והיה בטוח שאם הדבר לא רצוי אזי החמורים
לא ילכו כלל.

לפי זה מדגישה התורה 'האנשים שולחו המה **וחמוריהם'**
ורק לאחר שיצאו מהעיר אמר לאשר על ביתו 'קום רדוף
אחרי האנשים' כי משמים מסכימים לכך. **מחוק מרגא!**

רציון וסיפור מדהים - תקרא **פזע יעזר...**

ויקץ שלמה והנה חלום... (הפטרות מקץ)

השנה היא שנה נדירה. במרבית השנים פרשת 'מקץ'
נקראת בשבת חנוכה ולכן הפטרה שלה בדרך כלל היא
'רני ושמחי' ואילו הפטרת 'מקץ' המתארת את משפט
שלמה המפורסם לא נקראת.

השנה 'זכינו' שפרשת 'מקץ' היא אחרי חנוכה ולכן קוראים
בה את הפטרת 'משפט שלמה'

המעשה ידוע; שתי נשים באו אל שלמה למשפט: ביד
האחת (הנתבעת) תינוק, והשנייה (התובעת) טוענת שהוא
שלה. לגרסתה של התובעת, בנה של יריבתה מת כששכבה
עליו בלילה והיא החליפה אותו בבנה החי.

המלך שלמה מורה לגזור את התינוק החי לשני חלקים.
הנתבעת (המחזיקה בתינוק) אומרת גזרוהו, והתובעת
אומרת: אל תמיתוהו.

המלך שלמה פוסק שהאם הרחמנייה היא אמו הביולוגית.
וההפטרה מסתיימת בפסוק: 'וישמעו כל ישראל את
המשפט אשר שפט המלך ויראו מפני המלך כי ראו כי
חכמת אלהים בקרבו לעשות משפט'.

במדרש מובאת תמיהה על שלמה המלך: אמר ר' יהודה
בר' אלעאי: 'אלו הייתי שם פקדין (גיזי צמר) הייתי נותן על
צווארו של שלמה, ולא די לאַחַר שמת אלא עוד לאַחַר
שהיה גוזר? ומעבר לכך, הרי ע"פ דין תורה 'המוציא מחברו
עליו הראיה'. אז איך לקח שלמה אחריות כזו?

מתרץ נפלא רבנו המלבי"ם זיע"א: הפסוק אומר 'ותאמר
האישה האחרת (התובעת) לא כי בני החי ובנך המת וזאת
אמרת (הנתבעת) לא כי בנך המת ובני החי' וכלל בלשון,
שהאדם יקדים תמיד מה שהוא העיקר ויאחר את הטפל.
ולפי זה הסברא, שהאישה (התובעת) שדקדקה להקדים
בלשונו, 'בני החי' קודם, עיקר מגמתה שיהיה החי בנה.
והמקדמת בלשונו (הנתבעת) בנה המת, עיקר מגמתה
שיהיה המת בן חברתה, לא שיהיה החי בנה.

נמצא, אם כן, שהמלך שלמה השתכנע מעבר לכל ספק כי
התובעת היא האם הביולוגית, ומה שעשה לאחר מכן היה

לע"נ: אבי מורי ממוסד בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל
יעקב בן רבקה ז"ל / תמר בת מוזל ז"ל / איריס מסיקה בת מרים ז"ל
יחזקאל מעילאוי בן רחל ז"ל / מימון ספירו בן מוזל טוב ז"ל
רחל (רשל) בת נעימה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת: מכלוף מייכאל בן לואיז - רפ"ש / דקל מלכה - להצלחה
אורי ישראל - רפ"ש / סוזן בת ימנה - רפ"ש
דוריאן יהודיה בת נעמי ונועה חן בת שולה - רפואה שלימה
אהרון בן מסעודה - רפ"ש